

satte fra anden Side osv. Efter at have hørt, at Lovforslagets Mening ikke er at give Arbejderne et Krav straks efter Ulykken eller give dem en Understøttelse, men først at give dem noget, naar de melde sig til Fattigvæsenet, altsaa give Fattigunderstøttelsen et andet Præg, synes jeg, at man kunde skrive Forslaget med et Par Linier i en eneste Paragraf, nemlig saaledes: Den Fattigunderstøttelse, der gives saadanne Personer, regnes ikke for Fattigunderstøttelse. Derved havde man ramt Forslagsstillernes Mening.

**Wulff:** Det ærede Medlem for Møen (F. Bojsen) rettede en Bemærkning til mig, som jeg gerne i Korthed vil besvare. Det ærede Medlem sagde, at naar jeg havde opstillet den Fordring, at de forskellige Erhverv skulde behandles ens, vilde denne Fordring nu, efter at Loven om Ulykkesforsikring er vedtagen, opfyldes ogsaa gennem det af det ærede Medlem fremsatte Forslag. Thi det ærede Medlem mente, at hvad enten det nu blev saa, at Landarbejderne forsikres eller forsørges gennem en Lov som den, der er forelagt af ham, eller de forsørges af Fattigvæsenet som nu, saa skulde Skatteyderne betale i begge Tilfælde, og derfor kunde det være de industridrivende i Kommunen ligegyldigt, om de ydede deres Bidrag til den ene eller den anden Forsørgelse. Jeg kan ikke anerkende Logikken i denne Indvending. For det første har jeg haft den Mening, at denne Forsørgelse, der skulde ydes, skulde være større end Fattigunderstøttelse, og i saa Fald vilde dette Lovforslag jo aabenbart forøge de industridrivendes Part i Skatterne. Men selv om dette, som det synes, ikke skal være Tilfældet, saa kan jeg dog ikke se, at der er Logik i det ærede Medlems Bemærkning. Det forekommer mig tværtimod, at Ligheden mellem de paagældende Erhverv selvfølgelig kun kan fremkomme ad den Vej, at naar man har sagt til den ene Erhvervsklasse, at Staten, Kommunen eller Samfundet ikke længer skal bære Fattigbyrden af denne Erhvervsclasses tilskadekomne, men Erhvervet skal selv betale for dem, og det rundeligere end Fattigbyrden — saa maa det ogsaa siges til de øvrige Erhvervsklasser: det offentlige skal ikke længer bære Byrden af eders Ulykkestilfælde, men I skulde betale dem selv ligesom førnævnte Samfundsklasse. Saa først synes det mig, at Ligheden kommer frem. Man kan derimod ikke raisonnere saaledes, at naar man først har givet en Lov som den, med

Hensyn til hvilken det ærede Medlem foreleden Dag ikke var absolut uenig med mig om, at den er præget af en vis Vilkaarlighed og Ubillighed, saa kan man, saa snart den er given, slaa sig til Ro med den, som om Uretfærdigheden nu var borte, og derefter raisonnere ud fra en ganske ny Basis.

**Indenrigsministeren (Bardenfleth):** Det er kun en enkelt Bemærkning, jeg vil gøre til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Han udtalte, at det virkelig er Lovforslagets Hensigt at højne Niveaueet eller udvide Grænsen for, hvad man vil forstaa ved „fornøden Understøttelse“. Man vil udvide Grænsen for dem, der herved faa Adgang til at opnaa Understøttelse af den Karakter, som er omhandlet i Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tilstaa, at lige saa konsekvent, som det altsaa er at aabne Adgangen videre til Understøttelse, lige saa meget undrer det mig, at den ærede Ordfører paa Forslagsstillernes Vegne virkelig har accepteret denne Konsekvens, fordi vi derved komme ganske ud paa gyngende Grund. Det er galt nok, at Lovforslaget ikke angiver virkelig faste Grænser for, hvilke Personer Loven skal medtage, men naar det ikke heller angiver noget som helst Kriterium for, hvor stor Understøttelse der skal tilkendes de paagældende, ved jeg virkelig ikke, hvilken Grund Lovforslaget hviler paa, og jeg maa paa de kommunale Myndigheders Vegne tage meget bestemt Forvaring imod, at der foruden det Arbejde, de nu have med at skulle afveje Understøttelserne til dem, der efter Alderdomsunderstøttelsesloven have Krav derpaa, endvidere skulle til efter en ganske anden Maalestok at udregne, hvilke Personer der faa Krav paa Forsørgelse efter dette Lovforslags Indhold, og hvilken Størrelse en saadan Forsørgelse skulde have. Jeg tror, at den Vej vil man umulig kunne gaa.

**Ordføreren for Forslagsstillerne (F. Bojsen):** Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) fandt nu et Udtryk, som ligesom kan faa Karakteren af et Slagord, nemlig Ordet „første Klasses Fattigunderstøttelse“, og mente, at jeg skulde have accepteret en saadan Betegnelse for det, der ydes ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven, og det, som eventuelt vilde blive ydet efter denne Lov. Det har jeg paa ingen Maade! Tværtimod! Det, jeg har sagt, er kun det, at man herved vilde faa en Vej, ad hvilken man borttog